Bazı çarpışmalar vardır, dönemine göre uzun sayılabilecek kadar sürdüklerinde böyle yapılması gerekir miydi, gerekmez miydi sorusu kaybolur. Geri dönülebilecek nokta geçilmiştir, bu sorunun da anlamı kalmamıştır. Savaş kaybedilebilir ama sergilenen direnişin izi geleceğe kalacaktır.

Bilebildiğim en eski direnişten örnek vereyim:

Milattan önce 480 yılında –demek ki bugünden yaklaşık 2500 yıl önce- şimdiki Yunanistan'a giren büyük Pers ordusu günlerce ilerleyemedi, Termopil geçidini geçemedi. Sonuçta karşı saflardan bir işbirlikçi buldular ve direnişçileri çevirdiler. Sparta Kralı Leonidas, 300 Spartalı ve birkaç yüz başka savaşçıyla birlikte geçitte kalır, ordunun geri kalanını gönderir. Sonuna kadar savaşırlar ve hepsi ölür.

Konuyla ilgili olarak yapılan son araştırmalar Leonidas'ın tutumunun pek de akıllıca olmadığını gösteriyor. Toplu olarak çekilip geride savunma hattı kurmak daha akıllıca olurdu gibi görünüyor. Leonidas'ın geri çekilmemesi Sparta'nın askeri anlayışı uyarıncadır. Spartalı düşman karşısında geri çekilmez; ölebilir ama geri çekilmez.

Bu savaş ve Leonidas örneği 2500 yıl boyunca askeri tarihte incelenir.

Hitler de Yunan direnişçileri de Leonidas örneğini kendi meşreplerince kullanırlar.

Aslında bu durum ismin ne kadar etkili olduğunu göstermektedir.

Lice ve Sur'da sergilenen direniş de -Leonidas ile karşılaştırılacak ölçüde olmasa bile- iz bırakacaktır. Tıpkı Diyarbakır cezaevi direnişi gibi bu direniş de iz bırakacaktır.

Başlıca kişileri kimlerdir, bilmek için henüz erkendir.

Belirttiğim gibi, savaşta bir noktaya gelirsiniz, o noktadan sonra doğru ve yanlış yoktur; sadece savaş vardır, sonuna kadar savaşırsınız. Kaybedebilirsiniz, varsın öyle olsun!

Burada savaş ahlakı üzerine bazı belirlemeler yapmak gerekir.

Askeri hedef olmaması gereken çocukların, kadınların ve yaşlıların öldürülmesi, yaralanması ve ölmeye bırakılması haklı olarak tepki topluyor.

Neden böyle yapılıyor sorusunu düşünürseniz, savaşın amacının bu savaş ahlakını gerektirdiğini de görebilirsiniz.

Bu savaşın amacı bölgenin bir bölümünü insansızlaştırmak ve insanları yıldırmaktır.

Nüfusun göç etmesinin hedeflendiği savaşlara bakarsanız, Lice ve Sur'da sergilenen devlet şiddetinin düşük düzeyde olduğunu bile söyleyebilirsiniz.

Yugoslavya iç savaşı örnek olarak alınacak olursa; Sırp milisler göç ettirmek istediklerine büyük vahşet uyguladılar. Toplu katliamdan kadınlara toplu tecavüze kadar her şey yapıldı. Gidin ve bir daha buralara gelmeyin amacına ulaşılabilmesi için, insanların terk etmek zorunda kaldıkları topraklarla ilgili çok kötü anılara sahip olması gerekirdi ve buna ulaşmak için her şey yapıldı.

Biraz geriye, İkinci Dünya Savaşı'na gidelim…

Sivil hedeflerin halkın moralinin bozulması için bombalanması söz konusudur.

Bunu ilk yapan Nazilerdi. İngiltere'de Coventry kentine bu nedenle saldırdılar. Kentin askeri önemi yoktu, savaş uçakları tarafından bombalanması da gerekli değildi. Asıl amaç sivillerin moralinin bozulmasıydı.

Daha sonra ABD ve İngiltere aynı yöntemi Nazi Almanyasına karşı kullandılar. Askeri önemi olmayan çok sayıda kent ağır şekilde bombalandı. Amaç Alman halkını yıldırmak ve Hitler'e karşı çıkmasını sağlamaktı. Örneklemek gerekirse, Alman Hiroşiması olarak bilinen Dresden bombardımanında ölenlerin sayısı yaklaşık 40 bin kişidir.

Amaçlanan olmadı, tersine Alman halkı sonuna kadar Hitler'i ve partisini destekledi.

Nazilere karşı muhalefet vardı ama hiçbir zaman etkili bir boyuta ulaşamadı. Nazileri yenen dış güçtür (ABD-İngiltere ve SSCB), içerden yıkılmadılar.

Savaşta sivillere saldırılması İkinci Dünya Savaşı ile başladı ve sonrasında da sürdü.

Savaş ahlakı da buna göre şekillendi.

Bir tarafın diğer taraftaki sivillere saldırması intikam duygusunu da birlikte getirir.

Nazi ordusu SSCB'den çekilirken yapabildiği oranda her tarafı yaktı.

Kızıl Ordu da o zamanın Almanyasının sınırlarından içeriye girdikten sonra çok sayıda Alman kadınına tecavüz edildi, birlik komutanları bazı kentlerde yapılan yağmaya göz yumdular. Aradan yıllar geçtikten sonra konuyla ilgili fotoğraflı kitaplar yayınlandı.

Kızıl ordu askerlerinin yaptıkları Nazi askerlerinin yaptıkları yanında sönük kalır ama yapmışlardır.

Buradan hareketle PKK'nin gelecekteki eylemlerinde özellikle Türk sivilleri hedef alabileceğini belirmek istemiyorum. Burada söz konusu olan savaşın başka bir yönüdür. Uzun süren savaşta yer alıp da insan kalabilmek oldukça zordur. Öyle şeyler yaşarsınız ki, kendinizi iyi kontrol etmiyor iseniz, öldürme makinesi haline gelebilirsiniz.

İki örnek vereyim. Birisi kendimle ilgilidir.

1977 yılının ilk aylarındayız. Karar verdiğimiz silahlı politik çıkışı yaptık ve birlikte karar verdiklerimiz ya öldü ya da yakalandı, tek ben kaldım. O psikoloji içinde İstanbul'da önemli kadrolardan birisinin Beşiktaş'ta faşistler tarafından bıçaklandığını ve durumunun ağır olduğunu haber aldım. Resmen gözüm döndü. Yanıma bir kişiyi alırım. Beşiktaş'ta dördüncü kattaki MHP şubesine girerim. Oradan sağ çıkmamız mümkün değil ama kaç kişi ölür bilemem…

Yapmayı düşündüğüm iş aslında saçma sapan bir iş saçma sapan bir iş ama bir noktaya geliyorsunuz, kafa gidiveriyor.

Kısa süre sonra arkadaşın yarasının hafif olduğunu öğrenecektim.

Bir başka olay Ankara'da çatışmalı iki örgüt arasında geçer. İsimlerini yazmayayım ama bunlar sürekli olarak birbirine saldıran iki sol örgüttür.

Karşılıklı yaralama ve ölümler sonucu tansiyon iyice yükseliyor. Üstüne bir yaralama daha geliyor ve bir örgütün taraftarları diğerlerini yazılama yaparken yakalıyorlar. Hepsinin duvarın önüne diziyorlar, yaklaşık on kişi, hepsini kurşunlamaları an meselesi ve birisi, "durun, diyor, ne yapıyoruz biz!"

Bir noktaya geliyorsunuz, kafa gidiveriyor! Sağ kalıp kalmamak önemli değil, sadece karşı tarafı

yok etmeyi düşünüyorsunuz.

Yaparsanız ilerde pişmanlık duyacaksınız ama artık olan olmuştur, geri dönülmesi mümkün değildir.

Savaşın klasik ahlakına uymak, askeri hedeflere yönelmek, sivillere dokunmamak savaşçının ruh sağlığı için önemlidir.

Bazen kendisine pahalıya mal olsa bile klasik savaş ahlakına uyan kişi daha sonra sendrom yaşamaz. Sivilleri katledenler ise ordu mensubu bile olsalar bu sendromu yaşıyorlar. Ruh sağlıkları hayatları boyunca düzelmiyor.

Kesin sayısı gizlenen ama anlaşıldığı kadarıyla az da olmayan sayıda polis bu nedenle istifa etmiş durumda… Sivillerin katledilmesinin psikolojik ağırlığını taşımak kolay değildir. Bu ağırlığı taşıyabilmek ancak Nazilerin yaptıkları gibi karşınızdakileri aşağılık mahluklar olarak görmekle mümkündür. Okuduğumuz özel time ait duvar yazılarında da bunu görebiliriz: Türksen öğün, değilsen itaat et; Türkün gücünü göreceksiniz, gibi…

Savaşın klasik kurallarına uymak, önce savaşçının ruh sağlığı için gereklidir.

Yazının başına dönersek; bu direnişin geleceğe güçlü bir izi kalacaktır.

Günlerce insan kalarak savaşmak ve insan kalarak ölmek hiç kolay değildir.

Zor bir zaman çünkü Batı dünyası AKP’nin arkasındadır.

AKP’nin Ortadoğu politikasının amaçlanan hedeflerin uzağına düştüğü doğrudur ama Türkiye’yi kenara iterek bölgede politika yapılamayacağı da doğrudur. Suriye ile 800 km. sınırı olan bir

ülkeyi yok sayarak Suriye'nin geleceği hakkında plan yapamazsınız.

Bir başka konu, mültecilerle ilgilidir. Türkiye büyük bölümü Suriyeli olan mültecilerin toplanma alanı durumundadır. Bu durumunu sürdürmesi için kendisine verilen üç milyar Avro'nun yanı sıra başka ödünler de verilecektir.

Bunlardan bir tanesi de sayısız insan hakları ihlallerine karşı yeterince ses çıkarmamaktır.

Zor bir durum, zor bir savaş söz konusudur.

Bu direnişin izi bu nedenle de geleceğe kalacaktır.